

Driften hde Lønningstillæg til Rettelse af den de Paagjældende paalagte Forpligtelse til Opsparing af Kapital til Alderdomsforsørgelse m. v.; derved er det nemlig blevet muligt, at Statsmidler kunne blive anvendte til Formuedannelse for uvedkommende Personer, nemlig i Tilfælde af, at Ansatte dø i Tjenesten uden at efterlade Ekte eller Børn.

Medens der, som det fremgaar af Foranstaaende, dog er søgt at tilvejebringe — om end mere eller mindre fyldestgjørende — Bestemmelser for Alderdoms- og Enkeforsørgelse for det ovenfor angivne Personale, er der for hele det øvrige til fast Tjeneste ved Statsbanedriften værende betydelige Personale, altsaa hele det underordnede Stations- og Banepersonale, som er ansat ved Banerne i Sylland-Sjyn og efter Pensionsklassens Vtning ansættes ved Banerne i Sjælland, det underordnede Personale af Matroser og Fyrhødere m. v., henhørende til Skibsbesætningerne, og hele det faste Arbejderpersonale under Maskinforvaltningerne og i disse Bærstæder saavel i Sjælland som i Sylland-Sjyn, ikke truffet nogen Bestemmelse, der sikrer dem Alderdomsforsørgelse eller Forsørgelse af deres Efterladte, naar de dø i Tjenesten eller afskediges af samme.

Forholdet i Henseende til Alderdoms- og Enkeforsørgelse ved Statsbanedriften er altsaa i Forthed dette, at der for en Del af Personalet, de tidligere ved de sjællandske Statsbaner fast ansatte Embedsmænd og Betjente, bestaar en særlig Pensionkasse, som først nu, efter at Driftens Tilskud gjentagne Gange er blevet forhøiet, kan antages at bære sig, at der for en anden Del af Personalet, de med fast Maanedsløn efter Lønningreglementet af 5te Mai 1887 ansatte, som ikke ere Interessenter i nævnte Pensionkasse, bestaar en Selvpensionering gennem Opsparing af egne Bidrag, som efter de indvundne Erfaringer har vist sig ufyldstgjørende til at sikre alle Vedkommende passende Alderdomsforsørgelse m. v., og endelig at der for den overveiende Del af Personalet Intet er gjort for at sikre disse nogen Alderdomsforsørgelse.

At dette Forhold er saare uheldigt, fra hvilket Synspunkt man saa ser det, behøver ikke nærmere Paavisning. Ligesom rent humane Hensyn paahyde Staten at afværge Nød for dem, der — som de allerfleste saavel høiere som lavere Statsbanefunktionærer — i dens Tjeneste anvende deres hele tjenstdygtige Livstid, saaledes kan det ikke være Tvivl underkastet, at Lønning og Alderdomsforsørgelse under flige Livsvarige Forhold staa i den nøieste Sammenhæng, idet

det vil være klart, at en Mand, hvem der tilføres en passende Forsørgelse, naar han bliver tjenstdygtig, er tilbøielig til at indgaa paa en lavere Løn, end naar en saadan Forsørgelse ikke stilles ham i Udstat, og at det derfor økonomisk set er forsvarligt at gjøre Ofre for at tilvejebringe en Pensjonsordning. Men ogsaa administrative Grunde tale herfor. Foruden at de bedste og solideste Kræfter ville søge en saadan Virksomhed, som giver størst Betryggelse for Fremtiden, kan det ikke betvivles, at en Ansat ved Statsbanedriften, der veed, at hans og hans Familys Fremtid er nogenlunde sikret, vil søle sig ganske anderledes knyttet til Driften og oplagt til sin ofte besværlige og ingenlunde farefri Gjerning end den, der i saa Henseende maa svæve i Ubished. Hertil kommer, at ved en saadan Ordning vil den Vanffelighed blive fjernet, overfor hvilken Administrationen ofte nu vil være stillet, naar en Ansat, efter i lang Tid samvittighedsfuldt at have opfyldt sine Pligter, bliver arbejdsudygtig, og der altsaa bliver Spørgsmaal om hans Afstedigelse, hvorved han og Familie mulig vil blive henbist til en ganske utilstrækkelig Forsørgelse og i mange Tilfælde givet aabenbar Nød og Glendighed i Bold, idet man da let ledes til at beholde en saadan længere i Tjenesten, end det strengt taget kan forsvares af Hensyn til Driftens Sikkerhed og Økonomi.

Naar saaledes en af Statsbanedriften ordnet Alderdomsforsørgelse for alle dem, der ere til Tjeneste ved Driften, maa anses for at være i dennes egen velforstaede Interesse, bliver Spørgsmaalet, hvorledes en saadan Forsørgelse bør indrettes. I saa Henseende bemærkes, at der ved de tidligere fremsatte Forslag til Love om Statsbanedriftens Styrelse saavel som ved Love eller Forslag til saadanne for andre Stater er sondret imellem de høiere Embedsmænd, hvem der skulde tilkomme den af kongelig Udneevnelse flydende Pensioneret af Staten efter dennes almindelige Pensjonslove, og andre Funktionærer, der skulde være henbiste til Alderdomsforsørgelse m. v. af anden Art. En saadan Sondring vil imidlertid næppe være hensigtsmæssig for Statsbanedriftens Vedkommende. Det vilde nemlig blive særdeles vanffeligt, naar Pensioneringen ordnes paa en for de andre ved Statsbanedriften ansatte nogenlunde fyldestgjørende Maade, at bestemme en Maade for Overgangen fra denne Pensionering til en af den kongelige Udneevnelse følgende Statspensionering, naar Funktionærer, der have været forknævnte Pensionering underkastede, skulde overgaa til Stillinger med Pensjons-